

RE : The Letter from the Ukraine

SOURCE : Dr D.B. of Madrid, Spain; his letter of 1 Apr 1963

1. According to the Source the Letter was sent by the Author to his brother in England. The Author is an engineer and party-member. He stated his last and first names and also asked for cuttings of Ukrainian emigree-press. The Source advised against sending such cuttings but, in spite of that, in one letter to the Author an article together with an attack against Ukrainian nationalists (as "cover") was enclosed. The original of the Letter is in England.

2. The brother of the Author to whom the letter was sent from the Ukraine, is personally known to the Source but the latter was obliged to keep his name undisclosed. The Source promised, nevertheless, to make eventually a copy of the letter in the future if he will have a chance to do it. The Source also hopes that eventually the forthcoming letters from the Author might reach him in original and then he would send us exact copies.

3. The Letter of the Author was published in the meantime in full in "Ukrainska Dumka" in London, England; and in excerpts in "Shlakh peremohy", Munich, Germany; and "Ukrainske slovo", Paris, France. The copy of the Letter was also sent to "Svoboda" and "Batkivshchyna" in the States, and to "Ukrainski Visti", New Ulm, Germany.

4. Enclosed is the copy of the first page of the Letter.

DECLASSIFIED AND RELEASED BY
CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
SOURCES/METHODS/EXEMPTION 3828
NAZI WAR CRIMES DISCLOSURE ACT
DATE 2007

ГОЛОС ВОЮЮЧОЇ УКРАЇНИ

У вільний і широкий світ проніс чириз московсько-комуністичнізаслони лист з нашої поневоленої Батьківщини, який дійсно можна вважати голосом поневоленої України тим більше, що його автором є визначна партійна фігура, але рівночасно вірний син свого народу, що цим листом протестує проти звірського московського насильства. Листа передаємо без ніяких змін і сворочень, зазначуючи, що автор писав його з нагоди 46-их роковин Української Народної Республіки і з бажанням, щоб він був опублікований у широкому і вільному світі. Радо сповіємо бажання нашого брата патріота Й дякуємо Йому, подивляючи його відвагу, що він своїм листом внес у наші душі, хоч і гіркої, але таки багато лицарської романтисти.

"Серед інтелігенції та народу Радянського Союзу, Київ має дві слави: одну - найчарівнішого міста зі стародавньою культурою і славною минувшиною волелюбних українців, та другу - центра найбільш шовіністичного пригноблення завойованої нації. Порна, тетальна навала чужинців, що безкарно, по-вандальськи топчуть велику і славну культуру найталановішої слов'янської нації. Російські колонізатори не гребуть нічим. Їм підходять всі засоби руйнування і тиску. Вони добре знають, що Україна є корона російської імперії, вони знають, що втративши Україну, вони автоматично, на все життя, позбавляться не лише фантастично багатого краю, що є стартової площадки комунізму, а таєож прийде краї "великої Росії", та міфу про велич так званої "великої російської культури".

Ось вже третє сторіччя зграя російських держиморд та підкуплених титулований яничарів, які хижі вовни холоднокровно грабують та знищують наш великий народ та його велику історію. Як хамогідні труси вони бояться того моменту, коли він відновлюється "брати їх безлонні глечики по яроті...". І тоді чудові люди людської цивілізації - генії української нації:

Чайковський, П.Рєпін, Ге, Кунідзі, Остроградський, Щепкін, Собінов, Боровиківський, Левицький, Достоєвський, Гоголь, Маяковський та тисячі інших велетенів, що були силом багнета, рубля, денационалізації затягнуті в московські тюні, повернуться до спадщини РІДНОГО КРАЮ. Безумовно, що це одночасно буде суцільно-реакцією роквалу всієї тає званої "великої російської культури". Про це образно кажуть у нас: "Зі світу по чистці - Росії сорочку культури". Як жалюгідні труси вони бояться дійсної української і інтелігенції. Їм потрібна не інтелігенція, а фахівці-роботи без свого "я", без бажання бути людиною. Як зліх духів вони бояться тієї верстви національної інтелігенції, що не відхиляється від народу від рідної мови.

ПОСІД ВОСТОЧНОЇ УКРАЇНИ

У відповідь і після цієї пропозиції через московсько-кременічні вади нест в цій посвяченості Бачківщина, якій дійсно можна зважати єдиною посвяченістю України чи більше, що його автором є відмачка партійної фігури, але рідкісно вірний сим свого народу, що цим листом протестує проти свірського московського наслідства. Листа передаємо без кінцівок і скріпок, залишивши, що автор написав його з кагоди 46-их років Української Народної Республіки і з бажанням, щоб він був опублікований у широкому і пільговому світі. Радо сповіщам бажання нашого брата патріота І. Джукуєво-Бошу, поділяючи його зімнагу, що він своїм листом відіє у насі душі, хоч і відкої, але усіх багато лицарської радості.

"Серед інтелігенції та народу Рідянського Союзу, Київ має дві сировини: одну - історичного міста зі стародавньою культурою і славною минувшиною засновників Українів, та другу - центра найбільш художністкого працюючої залобованої нації. Повна, тощадна навада чужинців, що безкарно, но-важко вільською честотою вежміку і славну культуру найталановішої слов'янської нації. Російські коронізатори не гребують нічим. Їм підходять всі заседи руйнування і знику. Вони добре знають, що Україна є корона російської імперії, вони знають, що втративши Україну, вони автоматично, на все життя, поєдуть до життя фантастично багатого краю, цієї стартової площадки конглієму, що також прийде крах "великої Росії", та місіу про велич так званої "великої російської культури".

Ось вже третє століччя зграя російських держаморд та підконтрольних ти-тужевих кінчарів, які хімі зовні холоднокровно грабують та вимулють нас відмінні народ та його велику історію. Як малюгідні труси вони бояться того моменту, коли ми відмовимося "брехи їх бездомні глечики по ягоді...". І тоді чудові агенти лісської цивілізації - генії української нації: Чайковський, Н. , Ревін, Ге, Кутинськ, Остроградський, Менкін, Собінов, Боровиковський, Жевахський, Кочубеївський, Гоголь, Маковський та тисячі інших велитих, що були синові Іє-гнєра, рубах, імміграції затягнуті в московські тената, повергнутих до відмінних РІДНОГО КРАЮ. Безумовно, що це одночасно буде сумільною реакцією розвалу всіх так званих "великих російських культур". Про це обраємо ка-куть у насі "Ді світу по житці - Росії сорочку культуру". Як жаючідні гру-се вони бояться вічної української інтелігенції. Іх потрібна не інтеліген-ція, а фанівці-робота без свого "я", без бажання бута людиною. Як вони дужів

засмічують тісі верстви національної інтелігенції, що не відмовляється від народу, від рідної мови.

З 1930 по 1954 роки супрафакістський терор майже повністю фізично та морально знищив стару українську національну інтелігенцію. Ті ж, що залишилися - знаходяться в умовах виразного тиску та повної ізоляції. Але Україна не змерла, не вире Хі народ.. Жорку з'являються тисячі нових чесних, молодих свідомих людей. Вони свіжими очима дивляться на життя, та бачать все те злоочинне, що роблять з їх Батьківчиною московські добродії та опікуни. Вони протестують проти нав'язування всім народам Радянського Союзу ідеї "всесвітнього величного щастя" - стати росіянами. Ми всі чудово розуміємо, що гасло єдиного неподільного Радянського Союзу є перелицьований переснів старого чорнисотенного ювіністичного гасла "єдиної неділімої Росії". Ми ніколи не погодимся відмовитися від нашої нації, від нашого народу та його права на сучасне життя. Адміністрація та велика маса російських емігрантів /втікачів з Росії до України від нестерпного матеріального злідієства/ ведуть нестомір бротьбу за остаточну колонізацію України та всієї нації українців. Головний похід зараз оголошено проти української культури та нашої мови. З цією метою та з метою русифікації інших неросійських народів Радянського Союзу був введений головний юридичний пункт, виправдуючи цей злочин /19 пункт Устава КПРС/, котрий передовчас поступовий примусовий перехід всіх націй на єдину російську мову, тобто повного відмовлення від так званого рівноправного проквітання культури і мов всіх націй. І тоді, російські комуністи добилися багато чого. У Києві, Харкові, Одесі, Дніпропетровську, Запоріжжі та інших великих містах не чути української мови не існує українських шкіл, а для "інспекторів" ООН існують іскраві неомові режими українською мовою. Проблема української мови у нас доведена до абсурду. Наприклад, щоб відчути себе іноземцем в столиці України вистачає навіть одного переходу на українську мову.

Чи спробуйте доповісти свою наукову працю на науковому з'їзді, конференції хіміків, фізиків чи хірургів лесь у Києві, Харкові, Одесі і навіть у Львові... і ви переконаєтесь в цьому. Безектитим галасом, повнобоягуваго зустрінуть ваші слова. І якож ще пікають та герною не була така доповідь, то вона буде зірвана. Найбільшого тиску відчувають у нас наші брати переселенці з західних областей України, що у головній масі своїй - стоять на рівні західно-європейської культури і національної гідності. Їх спочатку устимують за мову, потім висміють, як божевільних за те, що не відмовляються

від української мови і, якщо це не допомогає чіллють їм політичний ярлик націоналістів. Не жахливє становище чудово розуміє кожний громадянин сучасної України від раба-колгоспника до поневоленого інтелігента. Вони, в співрозмові з вами, навіть зі сторонньою людиною, дадуть вам зрозуміти своє хитре "хредо". Вам вони тонко підмітять, що на Україні немає українських газет і радіо і, що все є московське в українській транскрипції. Та рано чи пізно цьому мусить бути кінець. Ви почуєте також не двозмістовне: "ось бачте навіть чорна Африка вільна і має свої суверенні держави, а ми..." І справді терпіння України входить в критичну фазу. Після сталінського кримавого терору, з 1961 року в нас почався безкровний терор. Він є новим приступом денационалізації України та новою хвилею руйнування всього українського.

Найбільш ненавидять і бояться російські провінції Тараса Шевченка, котрі в 1961 році, від імені УК КПУ розіслали секретний наказ в усі райони КПУ про стримування мас та приглушування святкування ювілею ВІЛИО ОГС КОВЗАРЯ. Було наказано якнайменше звертати увагу на революційний дух Землі, що стосувався визволення Великої України та утворення її суверенної держави. Все зводилося до анти-імперіалістичної пропаганди та виколонування суто національного духа цього генія людства. І все ж, не дивлячись на всі заборони та замовчування преси і радіо про святкування ювілею на могилі Шевченка, в цей день 21 травня, відзначити сторіччя перенесення трупу Шевченка в Українську Землю, зібралося понад 60.000 свідомих українців, які перетворилися у величезну маніфестацію всього українського народу. Надиками російські провінції мусили в цей день підтягнути до Канева збройні сили і ополччя мережею похідних військових радіостанцій. В цей час ліси навколо могили кипіли переодягнутими і переодягнутими "представниками влади", а для стримування потоку мас були перевезені міліцейські скли з інших республік, Узбекістану, Росії і других. У світ широкий вільний, у вільну пресу. Продовження буде! " - запевняє автор листа.

XXXXX